

Bruksela, 22 maja 2017 r.
(OR. en)

9356/17

**Międzyinstytucjonalne numery
referencyjne:
2016/0288 (COD)
2016/0286 (COD)**

**TELECOM 130
COMPET 421
MI 433
CONSOM 222
CODEC 842**

NOTA

Od: Prezydencja
Do: Komitet Stałych Przedstawicieli / Rada

Nr dok. Kom.: 12252/1/16 TELECOM 165 COMPET 486 MI 578 CONSOM 215 IA 72
CODEC 1269 REV 1
12257/16 TELECOM 166 COMPET 489 MI 579 CONSOM 216 IA 73
CODEC 1273

Dotyczy: Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady
ustanawiającej europejski kodeks łączności elektronicznej (wersja
przekształcona)
Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady
ustanawiającego Organ Europejskich Regulatorów Łączności
Elektronicznej
– Debata orientacyjna

Na posiedzeniu Rady ds. TTE 2 grudnia 2016 r. państwa członkowskie były praktycznie jednomyślnie, z zadowoleniem przyjmując ambitne cele wskazane przez Komisję w zakresie łączności (w tym w zakresie technologii 5G) i uznając znaczenie szybkiej cyfrowej łączności dla postępu gospodarczego i społecznego w Europie. Wiele uznało również potrzebę zwiększenia zachęty do inwestowania w infrastrukturę cyfrową o bardzo wysokiej przepustowości i podkreśliło znaczenie konkurencji jako podstawowego środka uzyskiwania korzyści w przypadku użytkowników końcowych.

Państwa członkowskie i ich różne regiony znajdują się na bardzo różnych etapach rozwoju infrastruktury łączności stacjonarnej i bezprzewodowej. Niektóre z nich są światowymi liderami, o znaczącym poziomie wykorzystania zaawansowanych sieci i intensywnym użytkowaniu przez użytkowników końcowych, podczas gdy inni mają wiele do nadrobienia i czynią to w bardzo różnym tempie. Stacjonarna łączność szerokopasmowa w ramach dostępu nowej generacji jest dostępna dla 76% Europejczyków, ale za tą liczbą kryją się znaczne różnice w UE, gdyż wskaźnik ten wynosi od 99% do 44%. To samo zjawisko można zaobserwować w przypadku poziomu wykorzystania, gdzie średnia UE wynosząca 27% ukrywa zakres od 67% do 3%. W połowie 2016 r. zasięg sieci 4G objął wreszcie 96% Europejczyków, ale nie obyło się to bez trudności: pod koniec 2014 r. zasięg ten wynosił 79% (w tym samym czasie w USA było to już 98%). Gdy w 2013 r. państwo członkowskie osiągające najlepsze wyniki miało już zasięg na poziomie 98%, w trzech państwach członkowskich nie było w ogóle dostępu do sieci 4G, a kolejne dziesięć miało zasięg na poziomie mniejszym niż 40%. Biorąc pod uwagę, że pierwsze aukcje pasm 800 MHz w UE miały miejsce już w 2010 r., osiągnięcie niemal powszechnego zasięgu w UE zajęło nam więcej niż sześć lat. Sytuacja taka nie powinna się powtórzyć w przypadku technologii 5G, jeżeli chcemy, by UE była atrakcyjnym i podatnym gruntem dla innowacji i wzrostu gospodarczego.

Chociaż uwarunkowania krajowe lub lokalne mogą w znacznej części tłumaczyć takie zróżnicowanie, do różnic tych przyczyniają się także różnice w praktykach regulacyjnych. **Istnieje zatem wyraźny zakres do powielenia lub dostosowania niektórych czynników regulacyjnych, które przyczyniają się do sukcesu. Istnieje również możliwość uniknięcia praktyk regulacyjnych, które mogłyby zniechęcać do modernizacji istniejących sieci lub wprowadzania nowych,** przez podmioty już obecne na rynku, jak i przez alternatywnych inwestorów.

Państwa członkowskie popierają cele wniosku Komisji i ważną rolę koordynacji i współpracy w zakresie regulacji rynków telekomunikacyjnych, które przyczyniały się dotychczas do postępów w zakresie realizacji jednolitego rynku cyfrowego. Ponadto w swoich konkluzjach z czerwca 2016 r. Rada Europejska zaapelowała o lepsze koordynowanie warunków przydziału widma, aby pomóc zapewnić Europie wiodącą rolę we wdrażaniu sieci 5G.

Komisja w swoim wniosku w sprawie reformy przepisów telekomunikacyjnych przedstawiła pewne środki na rzecz zwiększenia konkurencyjnych inwestycji w sieci stacjonarne i bezprzewodowe. Wniosek opiera się na założeniu, że inwestycje i konkurencja w coraz większym stopniu mają miejsce w zróżnicowanych warunkach lokalnych, oraz że potrzebna jest elastyczność, aby uwzględnić uwarunkowania krajowe, a często również lokalne. Jednocześnie Komisja twierdzi, że musi to być połączone ze zwiększoną koordynacją na szczeblu europejskim w celu zwiększenia w całej UE przejrzystości regulacyjnej, przewidywalności przepisów, czyli również poczucia bezpieczeństwa inwestorów – w tym międzynarodowych dostawców kapitału inwestycyjnego. Wynika z tego, że dyskusja na temat struktury instytucjonalnej nie może odbywać się w oderwaniu od ogólnych celów CODE, ani od istotnych środków proponowanych dla osiągnięcia tych celów.

Aby zwiększyć koordynację na szczeblu europejskim, Komisja proponuje zreformować strukturę instytucjonalną, w tym poprzez zmianę zarówno zadań, jak i struktury organizacyjnej BEREC. BEREC ma tę zaletę, że jest złożony z niezależnych i wyspecjalizowanych organów krajowych, obeznanych ze swoimi rynkami i wrażliwych na istotne różnice między nimi, i tym samym może oprzeć się nadmiernej centralizacji. Ponadto Komisja proponuje zwiększenie roli BEREC, tak aby mógł on zapewnić wskazywanie i systematyczne stosowanie ogólniejszych doświadczeń europejskich dla realizacji wspólnego celu, jakim jest poprawa łączności.

Zapewnienie wymiany najlepszych europejskich praktyk oraz ich stosowania, z uwzględnieniem lokalnych warunków we wszystkich państwach członkowskich i bez niepotrzebnych opóźnień, można osiągnąć poprzez wzmocnione egzekwowanie obowiązujących przepisów. To jednak oznaczałoby konieczność stosowania bardziej szczegółowych, łatwiejszych do egzekwowania przepisów. Alternatywą jest zachowanie wystarczającej elastyczności państw członkowskich, przy wzmocnieniu obecnego mechanizmu koordynacji na szczeblu UE. W toczących się dyskusjach na szczeblu roboczym zaznaczono już potrzebę elastyczności w opracowywaniu kluczowych zasad. W związku z tym istotną kwestią dla Rady ds. TTE jest to, w jakich dziedzinach i w jakim stopniu konieczne jest wzmocnienie mechanizmów koordynacji.

W związku z tym chcielibyśmy zaprosić ministrów do wyrażenia poglądów na powyższe tematy, z naciskiem na następujące pytania:

- 1. Czy zgadzają się Państwo, że pewność inwestycji w ramach jednolitego rynku wymaga jasnych i kompleksowych uregulowań i skutecznej koordynacji w odniesieniu do ich zastosowania w praktyce?**
 - 2. Jaki mechanizm koordynacji mógłby dostarczyć inwestorom i konkurującym ze sobą podmiotom odpowiednich gwarancji w zakresie przewidywalności, dając im pewność, że sprawdzone najlepsze praktyki są upowszechniane i stosowane?**
-